

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 391/2021-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátska kancelária, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tost 15/2021 z 30. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. júna 2021 domáhal vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 5 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tost 15/2021 z 30. marca 2021.
2. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 391/2021-19 z 9. septembra 2021 bola ústavná sťažnosť pre namietané porušenie čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru prijatá na ďalšie konanie, pričom vo zvyšnej časti bola odmietnutá.
3. Sťažovateľ navrhuje po vyslovení porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s tým, aby sa najvyššiemu súdu prikázalo prepustiť ho bezodkladne z väzby. Požaduje aj priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 eur od najvyššieho súdu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a z pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný stav veci:
5. Uznesením vyšetrovateľa z 28. mája 2019 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie (okrem iných osôb) aj sťažovateľovi za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Podstatou skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, je činnosť pre zločineckú skupinu označovanú ako „Dunčovci“, pôsobiacu najmenej od roku 2007 v Trnavskom a Bratislavskom kraji zameranú najmä na drogovú a násilnú trestnú činnosť. Činnosť sťažovateľa pre zločineckú skupinu mala spočívať vo využívaní skúseností a kontaktov na získavanie informácií z policajného prostredia a ich odovzdávaní členom zločineckej skupiny s tým, že malo ísť o opakované konanie s požiadavkou na odmenu, ktorá mala byť v prípade dvoch lustrácií aj vyplatená.
6. Uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 2 Tp 19/2019 z 31. mája 2019 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 23/2019 z 19. júna 2019 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku s účinnosťou od 29. mája 2019.
7. Prokurátor podal špecializovanému súdu 27. októbra 2020 obžalobu.
8. Uznesením špecializovaného súdu č. k. BB-3T 36/2020 z 9. marca 2021 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá, väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a nebol prijatý ani písomný sľub sťažovateľa.
9. Podľa konštatovania špecializovaného súdu sťažovateľ v žiadosti o prepustenie z väzby z 3. marca 2021 uviedol, *inter alia*, že špecializovaný súd už skoro 3 mesiace nekonal, dokonca ani nenariadil prvý termín hlavného pojednávania.
10. Podľa názoru špecializovaného súdu k argumentu obhajcu sťažovateľa týkajúcemu sa dĺžky konania na špecializovanom súde v trvaní bezmála 4 mesiacov bez nariadenia hlavného pojednávania treba uviesť, že špecializovaný súd si dostatočne uvedomuje povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorej väzobné veci sa majú vybavovať prednostne a urýchlene. Žiada sa iba stručne dodať, že vec sa vrátila do jurisdikcie špecializovaného súdu po rozhodnutí najvyššieho súdu o zamietnutí sťažnosti podanej sťažovateľom (a ďalšími obvinenými) proti ponechaniu vo väzbe po podaní obžaloby. Zároveň treba zdôrazniť, že vyšetrovací spis má viac ako 6000 strán, čo si vyžaduje nie malý čas na riadne preštudovanie, počítaný určite nie v dňoch či týždňoch. V novembri a decembri 2020, ako aj januári a februári 2021 sudca spravodajca sám, ale aj ako člen senátu mal už skôr nariadené hlavné pojednávania spolu na 47 pojednávacích dní. V tomto počte dní sú zahrnuté aj výsluchy v iných 9 skupinových väzobných veciach (8 z nich v štádiu prípravného konania), pričom s výnimkou jednej veci bol spisový materiál v rozsahu strán počítaných na tisíce. Navyše, v jednej veľmi rozsiahlej väzobnej veci bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok a spracovalo sa jeho písomné vyhotovenie.
11. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 Tost 15/2021 z 30. marca 2021 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. BB-3T 36/2020 z 9. marca 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.
12. Podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľ v podanej sťažnosti okrem iného uvádza, že je podľa neho zarážajúce, ak špecializovaný súd namiesto toho, aby pri rozhodovaní o ďalšom trvaní

väzby sťažovateľa zohľadnil svoju viac ako 4-mesačnú nečinnosť, opakovane sa odvoláva na takú časť obžaloby, v ktorej sa v prevažnej miere riešia otázky a dôkazy nemajúce vôbec žiadny súvis s predmetom trestného konania.

13. Podľa názoru najvyššieho súdu v súčasnom štádiu konania existuje dostatok podkladov, na ktorých je založená existencia materiálnych podmienok väzby, teda dôvodnosť trestného stíhania a dôvody väzby. Sú splnené aj všetky formálne podmienky. Zadovážené dôkazy (v prvom rade výpovede svedkov F [REDACTED] a C [REDACTED], ktorí v podstatných bodoch potvrdili účasť sťažovateľa na trestnej činnosti, ale i výpovede J [REDACTED], V [REDACTED] a K [REDACTED]) naďalej podopierajú dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa, ktorá sa podaním obžaloby neoslabila, ale ani inak nezmenila v jeho prospech. Vo veci bol nariadený termín hlavného pojednávania. Nie je podstatný počet uskutočnených výpovedí v neprospech sťažovateľa, ale ich charakter a význam, rovnako ako okolnosti celej veci vrátane povahy samotnej trestnej činnosti. Väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku naďalej trvajú. Z podanej obžaloby vyplýva, že sťažovateľ sám ponúkol možnosť zaobstarat' v prípade potreby informácie a mal určiť aj výšku odmeny diferencovanú podľa charakteru poskytovaných informácií. Informácie mal obstarávať z prostredia NAKA a z informačného systému NAKA-tok, v ktorom nemal oprávnenie vykonávať lustrácie a na tento účel mal využiť dosiaľ neustálenú osobu majúcu takéto oprávnenie alebo vlastnú činnosť v Policajnom zbore. Sťažovateľ je bývalým príslušníkom Policajného zboru, ktorý služobne pôsobil vo funkcii staršieho vyšetrovateľa – špecialistu. Dlhodobé pôsobenie v Policajnom zbore s ohľadom na predpokladané, ale dosiaľ neidentifikované kontakty z prostredia Policajného zboru a s ohľadom na možné existujúce osobné či iné prepojenia a vzťahy v spojení s tým, že trestnú činnosť mal sťažovateľ páchať počas svojho pôsobenia v Policajnom zbore v súvislosti s jeho hlavnou činnosťou iniciatívne, opakovane, v rozpore so základnými povinnosťami a s vedomím, že tieto informácie umožňujú zmarenie činnosti NAKA, treba považovať za dôležitú skutočnosť, z ktorej vyplýva dôvodná obava z možného marenia priebehu trestného konania vo vlastný prospech. Na tom nič nemení skutočnosť, že je vo väzbe už 22 mesiacov, ale ani to, že jeho služobný pomer už nepretrváva. Vytvorené vzťahy a väzby je možné kedykoľvek obnoviť, hoci aj v obmedzenom rozsahu. Hoci dosiaľ neboli preukázané konkrétne kolúzne aktivity sťažovateľa, nebráni to konštatovaniu existencie kolúzneho dôvodu väzby. Nie je totiž nevyhnutné preukázanie dokonaného kolúzneho konania, pretože postačuje preukázanie konkrétnych skutočností spôsobilých založiť obavu z kolúzie. V súvislosti s väzobným dôvodom podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je rozhodujúci charakter trestnej činnosti, a to predovšetkým s poukazom na to, že sťažovateľ mal byť osobou činnou pre zločineckú skupinu, činnosť realizoval zabezpečením informácií pre účely ich zneužitia s poskytnutím následnej protihodnoty vo forme odmeny. Podstatné je aj časové ohraničenie skutku predstavujúce relatívne dlhšie časové obdobie. Podozrenie z toho, že sťažovateľ mal byť odmeňovaný, napovedá, že v jeho prípade mohlo ísť o určitú formu zárobkovej činnosti (hoci bol v tom čase finančne zabezpečený ako príslušník Policajného zboru), v ktorej by mohol mať tendenciu pokračovať. Sťažovateľ dlhodobo pôsobil v útvaru NAKA špecializujúcim sa na najzávažnejšie formy trestnej činnosti. Je teda znály problematiky v danej oblasti, najmä čo sa týka taktiky vyšetrovania a postupov orgánov činných v trestnom konaní. Preto hrozí obava z ďalšieho protiprávneho konania.

14. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní špecializovaného súdu č. k. BB-3T 36/2020 z 20. a 22. apríla 2021 vyplýva, že boli prijaté vyhlásenia viacerých obžalovaných (nie však

sťažovateľa) o tom, že sú vinní zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Ďalej boli vypočutí všetci obžalovaní.

15. Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 23/2021 z 5. mája 2021 vyplýva, že ním bolo podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušené uznesenie špecializovaného súdu č. k. BB-3T 36/2020 z 22. apríla 2021 a obžalovaný [REDAKOVANÉ] (ďalej len „T[REDAKOVANÉ]“) bol prepustený z väzby, pričom väzba bola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a prijatím písomného sľubu. Podľa názoru najvyššieho súdu v prípade dlhšie trvajúcej väzby (od 31. mája 2019) musí byť podľa ustálenej súdnej praxe pre jej ďalšie opodstatnené trvanie splnená aj podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní a po podaní obžaloby súdu postupovali vo veci samej s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, pretože právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ústavy môže byť porušené aj tým, že po podaní obžaloby súd nepostupuje v trestnom konaní v čase, keď je obžalovaný vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Teda v prípade dlhšie trvajúcej väzby zistené nedôvodné prieťahy v konaní vo veci samej majú za následok prepustenie obžalovaného z väzby. T[REDAKOVANÉ] je stíhaný za jeden skutok a hoci je nevyhnutné vypočúť svedkov na hlavnom pojednávaní, nekoná sa zo strany špecializovaného súdu s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Od podania obžaloby 27. októbra 2020 nedošlo doteraz za časové obdobie viac ako 6 mesiacov k výsluchu ani jedného svedka, čo treba považovať za prieťahy v konaní vo veci samej, ktoré T[REDAKOVANÉ] nezavinil. Výnimkou z tohto pravidla nie sú ani okolnosti, na ktoré poukazuje špecializovaný súd (rozsiahlosť vyšetrovacieho spisu, ochorenie všetkých členov senátu v januári a februári 2021).

16. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní špecializovaného súdu č. k. BB-3T 36/2020 z 18., 19. a 20. mája 2021 vyplýva, že bol vypočutý celý rad svedkov, pričom 20. mája 2021 bol sťažovateľ prepustený z väzby s tým, že sa väzba nahradila dohľadom probačného a mediačného úradníka, ako aj písomným sľubom. Sťažovateľovi boli uložené viaceré povinnosti a obmedzenia. Proti uzneseniu špecializovaného súdu podal prokurátor sťažnosť. Napokon hlavné pojednávanie bolo prerušené do 17. júna 2021, keď mali byť vypočutí dvaja svedkovia. Ďalší dvaja svedkovia mali byť vypočutí 30. júna 2021.

17. Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 5 Tost 43/2021 z 12. augusta 2021 vyplýva, že ním bolo podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušené uznesenie špecializovaného súdu č. k. BB-3T 36/2020 z 28. júla 2021 v celom rozsahu a podľa § 79 ods. 3 bol sťažovateľ prepustený z väzby.

II.

Argumentácia sťažovateľa

18. Sťažovateľ sa nachádzal vo väzbe v čase podania ústavnej sťažnosti už viac ako dva roky, čo bolo nutné zohľadniť pri posudzovaní dôvodnosti trvania podmienok väzby ako výnimočného a krajného opatrenia výrazne zasahujúceho do osobnej slobody, pričom je notoriou, že dôvody väzby majú tendenciu sa postupom času oslabovať.

19. Uznesenie najvyššieho súdu nemôže byť správne a legitímne, pretože kolúzne a preventívne dôvody väzby sú uvedené iba všeobecnými a nekonkretizovanými skutočnosťami bez zohľadnenia celkovej dĺžky väzobného stíhania. Najvyšší súd neprezentoval ani jeden argument s odkazom

na konkrétny dôkaz odôvodňujúci kolúznú či preventívnu väzbu. Odkazuje iba na minulé okolnosti, ktoré však už za dlhú dobu od vzatia sťažovateľa do väzby neboli posilnené novými dôkazmi.

20. Ďalším samostatným dôvodom na prepustenie z väzby je nečinnosť (prieťahy) špecializovaného súdu, keďže vo veci nebol uskutočnený žiadny meritórny úkon od 27. októbra 2020 do apríla 2021 (okrem rozhodovania o ponechaní vo väzbe), čiže takmer 6 mesiacov. Najvyšší súd prekvapivo nezohľadnil tieto prieťahy u sťažovateľa a súčasne takmer v mesačnom horizonte od jeho uznesenia došlo z dôvodu tých istých prieťahov k prepusteniu z väzby spoluobžalovaného T■■■■ v tej istej trestnej veci, a to uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 23/2021 z 5. mája 2021. I v prípade T■■■■ sa väzobné dôvody od začiatku vyvodzovali obdobne a na podklade v zásade rovnakých skutočností (postavenie a funkcia, modus operandi skutkov, rovnaká právna kvalifikácia). Nebola teda zachovaná spravodlivá rovnováha medzi prípadom sťažovateľa a T■■■■, hoci tieto boli obdobné. Pritom je podstatné aj to, že najvyšší súd sám konštatoval existenciu prieťahov v konaní, no napriek tomu sťažnosť podanú sťažovateľom zamietol.

21. Na základe všetkých uvedených skutočností je sťažovateľ toho presvedčenia, že väzba stratila v jeho prípade legitimitu.

III.

Vyjadrenia najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie podpredsedníčky najvyššieho súdu:

22. Z vyjadrenia podpredsedníčky najvyššieho súdu č. KP 3/2021-415 z 28. septembra 2021 doručeného ústavnému súdu 6. októbra 2021 vyplýva, že v prílohe pripája vyjadrenie riadiaceho predsedu senátu a súčasne sudcu spravodajcu JUDr. Farkaša, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnila, a zároveň navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhovieť. Dodáva navyše, že uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 28/2021 zo 7. júna 2021 bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe už len z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a následne uznesením špecializovaného súdu č. k. BB-3T 36/2020 z 28. júla 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Tost 43/2021 z 12. augusta 2021 bol prepustený z väzby.

III.2. Vyjadrenie predsedu senátu 4 T najvyššieho súdu:

23. Z vyjadrenia predsedu senátu 4 T najvyššieho súdu JUDr. Farkaša z 23. septembra 2021 doručeného ústavnému súdu 6. októbra 2021 vyplýva, že námietky sťažovateľa obsahovo smerujú primárne proti výsledku konania a súčasne aj proti nedostatočne rýchlemu konaniu špecializovaného súdu a prieťahom v jeho konaní. Najvyšší súd postupoval v súlade s právnymi predpismi, so svojou rozhodovacou praxou a s aktuálnou judikatúrou. Adekvátne sa zaoberal existenciou formálnych a materiálnych podmienok väzby, ako aj existenciou väzobných dôvodov. Dôvody vedúce k rozhodnutiu náležite ozrejnil. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa smerujúcim proti nečinnosti súdu a nezohľadneniu prieťahov pri rozhodovaní o väzbe treba podotknúť, že táto otázka sa má vždy hodnotiť s ohľadom na všetky skutočnosti a konkrétne okolnosti prípadu, ale i jeho štádium. V tejto súvislosti sťažovateľ namietal, že po rozhodnutí najvyššieho súdu v jeho veci

došlo z dôvodu prietáhov v tej istej veci k prepusteniu z väzby spoluobžalovaného T■■■■, u ktorého sa „*väzobné dôvody vyvodzovali obdobne a na podklade v zásade rovnakých skutočností ako u sťažovateľa*“. Treba zdôrazniť, že takéto komparatívne odôvodnenie zániku dôvodov ďalšieho trvania väzby ohľadom iného obvineného (resp. obžalovaného) automaticky nie je možné. Všetky žiadosti obvinených (resp. obžalovaných) aj v tej istej veci je nutné vždy posudzovať individuálne s ohľadom na dané rozdielnosti a špecifiká. Nevyhnutnosť doby trvania väzby sa musí posudzovať v každej veci podľa jej osobitných okolností. Podstatné je zdôrazniť najmä, že v čase rozhodovania o sťažnosti podanej sťažovateľom namietanú takmer 4-mesačnú „nečinnosť“ špecializovaného súdu (od nápadu obžaloby po určenie termínu hlavného pojednávania) nebolo možné vyhodnotiť ako prietáh v konaní súdu, resp. jeho nesústredené a pomalé konanie. Sťažovateľ totiž nevzal do úvahy, že ide o mimoriadne rozsiahlu a skutkovo i právne náročnú trestnú vec (spisový materiál v rozsahu cca 6 000 strán, viac obvinených z rôznej trestnej činnosti zločineckej skupiny etc.), ktorej naštudovanie a príprava hlavného pojednávania nepochybne vyžaduje dlhší časový úsek. Najvyšší súd pri trestnej veci takéhoto rozsahu a vecnej náročnosti nepovažuje dobu „takmer“ 4 mesiacov na naštudovanie a prípravu hlavného pojednávania za neprimeranú, ktorú by bolo možné posúdiť ako prietáh v konaní, a už vôbec nie ako „nečinnosť“ súdu. Pokiaľ špecializovaný súd poukazoval aj na vykonávanie úkonov v iných veciach a celkovú zaťaženosť zákonných sudcov, najvyšší súd pri rozhodovaní o sťažnosti podanej sťažovateľom si bol vedomý, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie (čo môže prípadne súvisieť s nedostatočným personálnym obsadením súdu), nemôže byť pripisované na ťarchu obžalovaného (sťažovateľa). Z tohto pohľadu sa takáto argumentácia špecializovaného súdu javila ako prakticky pochopiteľná, ale nadbytočná.

III.3. Replika sťažovateľa:

24. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa z 18. októbra 2021 doručenej ústavnému súdu elektronicky 19. októbra 2021 vyplýva, že najpodstatnejším procesným momentom, ktorý zjavne napĺňa porušenie označených práv sťažovateľa, je existencia prietáhov v danej trestnej veci v kontexte toho, že u iného spoluobžalovaného (zrejme T■■■■, pozn.) iný senát najvyššieho súdu vzhladol dôvodnosť jeho prepustenia z väzby, no u sťažovateľa nie, a to napriek tomu, že išlo o rovnaké dôvody väzby. Konštatovanie predsedu senátu najvyššieho súdu o potrebe individuálneho posudzovania žiadostí obvinených je iba alibistickým prejavom. Na jednej strane je pravdou, že v trestnom procese treba zachovávať individualizáciu vo vzťahu ku každému obvinenému, ale pokiaľ sa poukazuje na obdobnosť situácie u spoluobvineného, ktorý bol z väzby prepustený, je plne legitímne očakávať, že všeobecné súdy nebudú rozhodovať prekvapivo. Pokiaľ preto predseda senátu najvyššieho súdu len vágne a zovšeobecnene (bez materiálneho vysvetlenia) poukazuje na individuálne posudzovanie vecí u spoluobžalovaných, majú takéto tvrdenia len účelovú povahu, pokiaľ sa náležite nezdôvodní, v čom bol prípad sťažovateľa iný ako prípad T■■■■. V ostatnom sa sťažovateľ pridržiava skutočností podrobnejšie rozvedených v ústavnej sťažnosti s tým, že ich relevantnosť nebola vyjadrením najvyššieho súdu vyvrátená. Napokon poukazuje na to, že 12. augusta 2021 bol uznesením špecializovaného súdu č. k. BB-3T 36/2020 z 28. júla 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Tost 43/2021 z 12. augusta 2021 prepustený z väzby. Uplatňuje tiež požiadavku na náhradu trov právneho zastúpenia celkom v sume 921,76 eur.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

25. Jadrom argumentácie sťažovateľa sú v podstate dve námietky. Sťažovateľ predovšetkým vyslovuje názor, podľa ktorého kolúzne a preventívne dôvody jeho väzby sú v uznesení najvyššieho súdu uvedené iba všeobecnými a nekonkretizovanými skutočnosťami bez prezentovania čo i len jediného argumentu odkazujúceho na konkrétny dôkaz odôvodňujúci kolúznu či preventívnu väzbu. Pritom najvyšší súd odkazuje iba na minulé okolnosti, ktoré však za dlhú dobu trvania väzby neboli novými dôkazmi posilnené (pozri bod 19). Okrem toho za ďalší samostatný dôvod na prepustenie z väzby považuje nečinnosť (prieťahy) zo strany špecializovaného súdu, ktorý v čase od 27. októbra 2020 do apríla 2021 (čiže takmer za 6 mesiacov) okrem rozhodovania o ponechaní vo väzbe žiaden meritórny úkon neuskutočnil. Najvyšší súd prekvapivo tieto prieťahy nezohľadnil, pričom iný senát najvyššieho súdu v takmer mesačnom horizonte od uznesenia najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa z dôvodu tých istých prieťahov v konaní prepustil z väzby v tej istej trestnej veci spoluobžalovaného T■■■■ uznesením č. k. 3 Tost 23/2021 z 5. mája 2021. Preto podľa názoru sťažovateľa nebola zachovaná spravodlivá rovnováha medzi jeho prípadom a prípadom T■■■■, hoci oba prípady boli obdobné (pozri bod 20).

26. Najvyšší súd trvá na tom, že námietky sťažovateľa smerujúce proti výsledku konania, ale ani jeho námietky proti nedostatočne rýchlemu konaniu špecializovaného súdu a prieťahom v jeho konaní nie sú dôvodné. Najvyšší súd sa adekvátne zaoberal existenciou tak formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby, ale aj existenciou väzobných dôvodov. Dôvody vedúce k rozhodnutiu náležite ozrejml. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa smerujúcim proti nečinnosti súdu a nezohľadneniu prieťahov pri rozhodovaní o väzbe je podstatné, že táto otázka sa má vždy hodnotiť s ohľadom na všetky skutočnosti a konkrétne okolnosti prípadu. Porovnávanie veci sťažovateľa s vecou spoluobžalovaného T■■■■ nie je možné robiť automaticky, pretože všetky žiadosti obvinených aj v tej istej veci treba vždy posudzovať individuálne. Podstatné je, že v čase rozhodovania o sťažnosti podanej sťažovateľom namietanú takmer 4-mesačnú nečinnosť špecializovaného súdu nebolo možné hodnotiť ako prieťah v konaní, a to vzhľadom na mimoriadne rozsiahlu a skutkovo i právne náročnú trestnú vec v rozsahu cca 6 000 strán, viac obvinených z rôznej trestnej činnosti, v dôsledku čoho nemožno dobu „takmer“ 4 mesiacov na naštudovanie spisu a prípravu hlavného pojednávania považovať za neprimeranú, ktorú by bolo možné posúdiť ako prieťah v konaní, či dokonca ako nečinnosť súdu (pozri bod 23).

27. Sťažovateľ v replike, ktorou polemizuje s vyjadrením najvyššieho súdu, poukazuje na to, že najpodstatnejším procesným momentom zjavne naplňajúcim porušenie jeho označených práv je existencia prieťahov v danej trestnej veci v kontexte toho, že u spoluobžalovaného T■■■■ iný senát najvyššieho súdu dospel k záveru o jeho prepustení z väzby práve z dôvodu prieťahov v konaní po podaní obžaloby. Najvyšší súd len vágne a zovšeobecnene (bez materiálneho vysvetlenia) poukazuje na individuálne posudzovanie veci u spoluobžalovaných a náležite nezdôvodňuje, v čom bol prípad sťažovateľa iný ako prípad T■■■■ (pozri bod 24).

28. Podľa názoru ústavného súdu v prípade oboch sťažovateľom uplatnených námietok možno vzhľadom na všetky konkrétne okolnosti považovať závery najvyššieho súdu za dostatočné a z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné.

29. Pokiaľ sťažovateľ namieta nedostatočnú konkretizáciu dôvodov, pre ktoré podľa názoru najvyššieho súdu bolo potrebné ponechať ho vo väzbe, podrobná argumentácia najvyššieho súdu v tomto smere vyplýva z bodu 13 a je nepochybné dostatočná, keďže poukazuje na presne označené svedecké výpovede, ako aj na ďalšie konkrétne skutočnosti, ktoré bolo potrebné pri posudzovaní materiálnych podmienok väzby zohľadniť. Sťažovateľ postupuje v podstate tak, že iba vo všeobecnosti vyslovuje názor o nedostatočnej konkrétnej odôvodnení existencie materiálnych podmienok trvania väzby, pričom skutočnosťami, resp. dôkazmi, na ktoré najvyšší súd poukazuje, sa vo vecnej rovine nijako nezaobrá, a teda ich ani nepopiera, ba ani len nespochybňuje. Za takéhoto stavu ústavný súd nemá dôvod pochybovať o akceptovateľnosti záverov najvyššieho súdu týkajúcich sa naplnenia materiálnych dôvodov trvania väzby sťažovateľa.

30. Do určitej miery je situácia obdobná aj v súvislosti s namietanou nečinnosťou, resp. prietiahmi zo strany špecializovaného súdu po podaní obžaloby v kontexte skutočnosti, že iný senát najvyššieho súdu spoluobžalovaného T■■■■ v tej istej trestnej veci z väzby prepustil práve pre existenciu prietahov v konaní po podaní obžaloby. Aj v tomto prípade totiž sťažovateľ (v replike na vyjadrenie najvyššieho súdu) tvrdí, že najvyšší súd iba vágne a zovšeobecnene (bez materiálneho vysvetlenia) poukazuje na potrebu individuálneho posudzovania veci u spoluobžalovaných bez konkrétneho zdôvodnenia. Pritom v skutočnosti z vyjadrenia predsedu senátu 4 T najvyššieho súdu je zrejmé, že v čase rozhodovania tohto senátu (30. marca 2021) mali prietahy, resp. nečinnosť špecializovaného súdu trvať necelé 4 mesiace, čo vzhľadom na konkrétne skutočnosti (rozsah spisu, počet obžalovaných a počet skutkov) nemožno považovať za neprimerane dlhý čas vzhľadom na potrebu rozsiahly spis v zložitej veci dostatočne naštudovať a pripraviť sa na hlavné pojednávanie. K tomu treba z pohľadu ústavného súdu dodať, že iný senát najvyššieho súdu rozhodol o prepustení T■■■■ z vyšetrovacej väzby 5. mája 2021, teda viac ako jeden mesiac po rozhodnutí najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa.

31. V daných súvislostiach treba z pohľadu ústavného súdu považovať za podstatné, že sťažovateľ sa konkrétnymi okolnosťami, na ktoré najvyšší súd poukazuje a z ktorých dospieva k záveru, že doba necelých 4 mesiacov vzhľadom na všetky okolnosti nie je neprimeraná a nemožno ju považovať za prietah, či dokonca za nečinnosť, vôbec nezaobrá. So skutočnosťami, na ktoré najvyšší súd poukazuje, nijako nepolemizuje, tieto nepopiera, ba ich ani len nespochybňuje. Možno ich teda z pohľadu ústavného súdu považovať za nesporné medzi účastníkmi konania. Za takéhoto stavu sa záver najvyššieho súdu, podľa ktorého v čase jeho rozhodovania nebolo možné konštatovať, že by sa vo veci sťažovateľa nepostupovalo s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, javí ako akceptovateľný. Z uvedeného dôvodu ústavnej sťažnosti nevyhovet.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu